

Βασίλης Τζήμτσος
μέλος της Επιτροπής Αγώνα των εργαζομένων του Άλτερ

Πριν από ένα χρόνο κάλυπτα δημοσιογραφικά τις απεργιακές κινητοποιήσεις και έβλεπα το κύμα αγανάκτησης στα σκληρά μέτρα της κυβέρνησης και της Τρόικας.

Τώρα, ένα χρόνο μετά, είμαι και εγώ στους δρόμους όπως και οι 650 συνάδελφοι μου εργαζόμενοι στο Άλτερ, δημοσιογράφοι, τεχνικοί και διοικητικοί υπάλληλοι, όλοι μαζί ενωμένοι μια γροθιά διεκδικώντας τα δεδουλευμένα μας.

Πριν από ένα χρόνο ξεκίνησαν τα προβλήματα μη καταβολής των δεδουλευμένων.

Τότε ξεκινήσαμε στάσεις εργασίας, απεργίες και επίσχεση εργασίας τον περασμένο Απρίλιο.

Τότε η εργοδοσία μας έπεισε να επιστρέψουμε με κάποια «έναντι» λέγοντας ότι θα πληρωνόμαστε.

Μας είχαν πει πως θα μπορούμε στο άρθρο 99 του Πτωχευτικού Κώδικα και θα πάρουμε όλα τα δεδουλευμένα μας.

Μάταια όμως.

Τρεις μήνες μετά, τον περασμένο Σεπτέμβριο ξεκίνησαν πάλι τα προβλήματα μισθοδοσίας.

Νέες στάσεις εργασίας, νέες απεργίες, νέες υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα.

Τότε στις 10 Νοεμβρίου ξεκινήσαμε την επίσχεση εργασίας διεκδικώντας την καταβολή των δεδουλευμένων μας.

Μάταια και πάλι.

Αρχές Δεκεμβρίου ξεκίνησαν οι κάρτες των εργαζομένων στους τηλεοπτικούς δέκτες. Όλη η Ελλάδα έμαθε για το πρόβλημα μισθοδοσίας.

Οι οικογένειες μας πέρασαν μαύρα Χριστούγεννα. Η εργοδοσία δε ενδιαφέρθηκε για την καταβολή έστω του Δώρου Χριστουγέννων.

Οι ιδιοκτήτες του Άλτερ προτίμησαν να βλέπουν τα πρόσωπα τους στην οθόνη της τηλεόρασης, παρά να δώσουν έστω ένα ευρώ στους εργαζόμενους οι περισσότεροι από τους οποίους δουλεύουν στο σταθμό εδώ και 11 χρόνια, προσφέροντας πολλά εκατομμύρια κέρδη στις τσέπες των μετόχων.

Τώρα μας ξέχασαν και με το άλλοθι της οικονομικής κρίσης και του Μνημονίου δεν πληρώνουν.

Η ίδια κατάσταση επικρατεί και σε άλλες εταιρείες, εργοστάσια, βιοτεχνίες.

Όλοι είμαστε στην ίδια τρισάθλια θέση.

Όμως αυτά δεν θα τα ακούσετε στα τηλεοπτικά κανάλια.

Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί.

Πόσο μάλλον όταν για παράδειγμα στην τηλεόραση του ΣΚΑΙ έχουν προχωρήσει σε μειώσεις μισθών εδώ και ένα χρόνο μέχρι και 30%,

απειλώντας με απόλυση όσους δεν υπογράψουν ατομικές συμβάσεις εργασίας.

Πολλοί από αυτούς που δεν υπέγραψαν τις ατομικές συμβάσεις αλλά και κάμποιοι από αυτούς που είχαν υπογράψει ατομική σύμβαση, απολύθηκαν.

Αποτέλεσμα; Σήμερα ο ιδιοκτήτης του ΣΚΑΙ, όπως και τα άλλα αφεντικά στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, στα εργοστάσια, στις εταιρείες, στις βιοτεχνίες ζητούν μειώσεις μισθών.

Οι εργαζόμενοι έχουν να επιλέξουν δύο δρόμους.

Ο ένας δρόμος είναι να κάνουν το χατίρι στα αφεντικά καταπατώντας τις συλλογικές συμβάσεις και τα εργασιακά τους δικαιώματα που κατακτήθηκαν με αγώνες τα προηγούμενα χρόνια.

Όμως αυτός ο δρόμος θα οδηγήσει σε νέες απολύσεις και νέες μειώσεις μισθών. Θα οδηγήσει σε σύγχρονους είλωτες στο σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα.

Ο άλλος δρόμος και ο πιο δύσκολος. Είναι ο δρόμος του αγώνα.

Να βροντοφωνάξουμε στα αφεντικά ότι δεν δεχόμαστε τα ύπουλα σχέδια τους.

Να βροντοφωνάξουμε πως όλα τα προηγούμενα χρόνια δεν μοιραστήκαμε τα κέρδη τους και τώρα δεν θα μοιραστούμε τα χρέη τους.

Να πούμε ένα βροντερό ΟΧΙ στην καταπάτηση των εργασιακών μας δικαιωμάτων που προωθούν τα αφεντικά σε συνεννόηση με την κυβέρνηση και την Τρόικα.

Σε αυτόν τον αγώνα δεν υπάρχουν κόμματα και χρώματα.

Μόνη μας σημαία είναι η καταβολή των δεδουλευμένων σε όλους τους απλήρωτους εργαζόμενους, η προάσπιση των εργασιακών μας δικαιωμάτων και η υπογραφών ικανοποιητικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Εμείς στο Άλτερ ξεκαθαρίζουμε ότι συνεχίζουμε τον έντιμο αγώνα που ξεκινήσαμε, ενωμένοι σαν γροθιά και έχοντας την πλήρη συμπαράσταση τόσο των συναδέλφων μας στα ΜΜΕ όσο και χιλιάδων πολιτών, οι οποίοι όλες αυτές τις ημέρες το απέδειξαν έμπρακτα στηρίζοντας εμάς και τις οικογένειές μας τις δύσκολες ημέρες που περνάμε.